

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

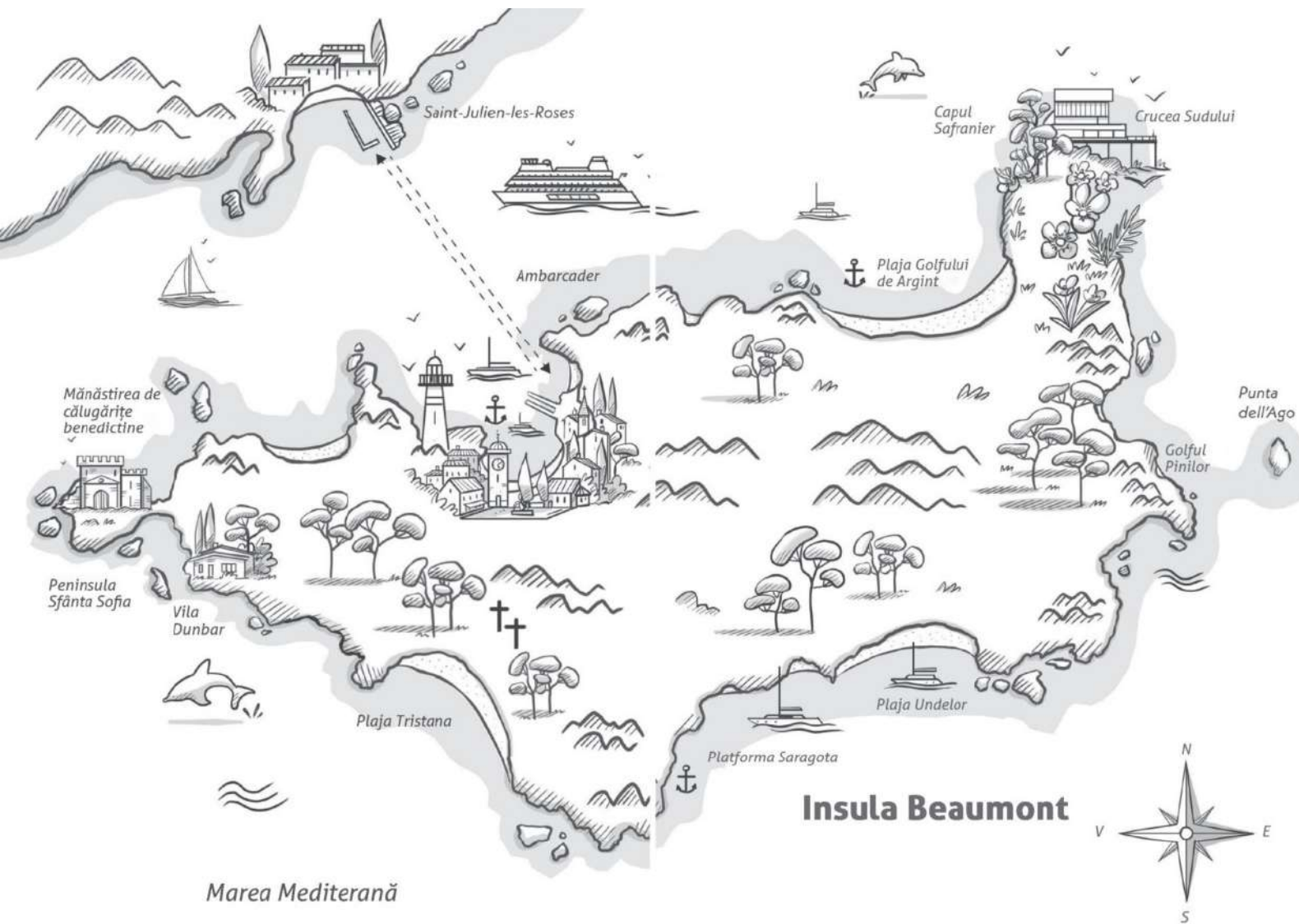
Guillaume Musso

Viața secretă a scriitorilor

Traducere din franceză de
Liliana Urian

Pentru a supraviețui, trebuie să spunem povești.
Umberto ECO, *Insula din ziua de ieri*

PROLOG

Misterul Nathan Fawles

(*Le Soir* — 4 martie 2017)

Absent de aproape 20 de ani de pe scena literară, autorul celebrului roman *Lorelei Strange* continuă să exercite o veritabilă fascinație asupra cititorilor de toate vârstele. Retras pe o insulă din Mediterana, scriitorul refuză cu încăpățânare orice solicitare din partea presei. Dezvăluiri despre ascetul de pe insula Beaumont.

Fenomenul este numit efectul Streisand: cu cât te străduiești mai tare să ascunzi ceva, cu atât atragi mai mult atenția asupra a ceea ce dorești să disimulezi. De la retragerea lui bruscă din lumea literelor la vârsta de 35 de ani, Nathan Fawles este victima acestui mecanism pervers. Învăluită într-o aură de mister, viața scriitorului franco-american a generat de-a lungul ultimelor două decenii o mulțime de bârfe și zvonuri.

Născut la New York în 1964 dintr-un tată american și o mamă franțuzoaică, Fawles își petrece copilăria în regiunea pariziană, dar se întoarce în Statele Unite pentru a-și termina studiile, mai întâi la Phillips Academy, apoi

la Universitatea Yale. Licențiat în Drept și Științe Politice, el se implică apoi în acțiuni umanitare, lucrează câțiva ani pe teren pentru organizații precum Acțiune contra Foametei și Medici fără Frontiere, mai ales în Salvador, Armenia și Kurdistan.

SCRIITORUL DE SUCCES

Nathan Fawles se întoarce la New York în 1993 și publică primul său roman, *Lorelei Strange*, care prezintă parcursul inițiativ al unei adolescente internate într-un spital psihiatric. Succesul nu este imediat, dar, în câteva luni, vâlva iscată — mai ales printre cititorii tineri — duce romanul pe primul loc în topul vânzărilor. Doi ani mai târziu, cu a doua sa carte, *Un orașel american*, vast roman polifonic de aproape 1 000 de pagini, Fawles câștigă Premiul Pulitzer și se impune ca una dintre cele mai originale voci din literatura americană.

La sfârșitul anului 1997, scriitorul surprinde pentru prima oară lumea literară. Stabilizat de-acum la Paris, el își publică noul text direct în limba franceză. *Străfulgerații* este o sfâșietoare poveste de dragoste, dar și o meditație asupra doliului, a vieții interioare și a puterii scrisului. Cu această ocazie, publicul francez îl descoperă cu adevărat, mai ales odată cu participarea sa la o ediție specială a emisiunii *Bouillon de culture* alături de Salman Rushdie, Umberto Eco și Mario Vargas Llosa. Îl vom revedea în această emisiune în noiembrie 1998, pentru ceea ce se va dovedi a fi penultima sa intervenție mediatică. Șapte luni mai târziu, la doar 35 de ani, Fawles își anunță într-adevăr, într-un interviu caustic dat Agenției France-Press, decizia irevocabilă de a renunța la scris.

ASCETUL DE PE INSULA BEAUMONT

Începând cu această dată, scriitorul și-a menținut poziția. Instalat în casa lui de pe insula Beaumont, Fawles n-a mai publicat niciodată niciun text și nici n-a mai acordat interviuri vreunui jurnalist. El a refuzat, de asemenea, toate cererile de adaptare cinematografică sau de televiziune a romanelor sale (Netflix și Amazon au rămas și ele cu buza umflată recent, în ciuda unor oferte financiare, zice-se, foarte generoase).

De aproape 20 de ani, tăcerea asurzitoare a „ascetului din Beaumont” n-a încetat să alimenteze fantasmaele. De ce Nathan Fawles, aflat în culmea gloriei, a ales să se izoleze, de bunăvoie, la doar 35 de ani?

„Nu există niciun mister Nathan Fawles”, dă asigurări Jasper Van Wyck, agentul său literar dintotdeauna. „Nu există niciun secret de dezlegat. Nathan a trecut pur și simplu la altceva. A lăsat pentru totdeauna scrisul și lumea editorială și a început un alt capitol din viața lui.” Întrebat despre viața cotidiană a scriitorului, Van Wyck răspunde vag: „Din câte știu, Nathan își vede de treburile lui personale”.

PENTRU A TRĂI FERICIT, TRĂIEȘTE ASCUNS

Ca să pună capăt oricărei așteptări din partea cititorilor, agentul precizează că autorul „n-a mai scris niciun rând de 20 de ani” și se arată categoric: „Deși romanul *Lorelei Strange* a fost adesea comparat cu *De veghe în lanul de secară*, Fawles nu este Salinger: în casa lui nu există niciun seif plin cu manuscrise. Nu va mai apărea niciodată un nou roman semnat Nathan Fawles. Nici măcar după moartea lui. Este o certitudine”.

O avertizare ce nu i-a descurajat niciodată pe cei mai curioși să încerce să afle mai multe. De-a lungul anilor, numeroși cititori și jurnaliști au călătorit pe insula Beaumont pentru a da târcoale casei lui Fawles. Au găsit mereu ușa închisă. O neîncredere care pare să-i fi molipsit și pe locuitorii insulei. Ceea ce nu e deloc de mirare într-un loc care, chiar și înainte de venirea scriitorului, ridicase la rang de deviză maxima *Pentru a trăi fericit, trăiește ascuns*. „Municipalitatea nu dă nicio informație despre identitatea locuitorilor săi, fie ei iluștri, fie nu“, se mulțumește să precizeze secretariatul primăriei. Puțini sunt insularii care consimt să vorbească despre scriitor. Cei care acceptă să ne răspundă văd ca pe un fapt banal prezența pe teritoriul lor a autorului lui *Lorelei Strange*. „Nathan Fawles nu trăiește izolat și nici închis în sine“, ne asigură Yvonne Sicard, soția singurului medic de pe insulă. „Îl vedem adesea la volanul mașinii sale Mini Moka, atunci când vine pentru cumpărături la Ed's Corner, singurul minimarket din oraș.“ Frecventează și barul insulei, „mai ales când se transmit meciurile echipei Olympique Marseille“, precizează patronul localului. Unul dintre obișnuinții barului subliniază că „Nathan nu este sălbaticul pe care-l descriu uneori jurnaliștii. E mai degrabă un tip agreabil care se pricepe la fotbal și căruia îi place whisky-ul japonez“. Un singur subiect de conversație îl poate înfuria: „Dacă încercați să aduceți vorba despre cărțile lui sau despre literatură, până la urmă va părăsi sala“.

UN GOL ÎN LITERATURĂ

Printre confrății săi scriitori, găsim numeroși adepți ai lui Fawles. Tom Boyd, de exemplu, nutrește pentru el o admirație fără margini. „Îi datorez unele dintre cele

mai mari emoții de lectură și face parte în mod incontestabil dintre scriitorii cărora le sunt recunoscător“, afirmă autorul *Trilogiei îngerilor*. De aceeași părere este și Thomas Degalais, care consideră că Fawles a clădit în trei cărți foarte diferite o operă originală care va face epocă. „Bineînțeles, ca toată lumea, regret că s-a retras de pe scena literară“, declară romancierul francez. „Epocii noastre îi lipsește vocea lui. Mi-ar plăcea ca Nathan să se întoarcă în arenă și să scrie un nou roman, dar cred că asta nu se va întâmpla niciodată.“

Probabil că așa este, dar să nu uităm că Fawles a ales drept motto al ultimului său roman acest citat din *Regele Lear*: „Din stele, ne conduc porunci ciudate.“¹

Jean-Michel Dubois

¹ William Shakespeare, *Regele Lear*, trad. Mihnea Gheorghiu, Editura Univers, București, 1988. (N.t.)

SCRIITORUL CARE NU MAI SCRIA

Editura Calmann-Lévy
Strada Montparnasse, nr. 21
75006 Paris

Număr de identificare: 379529

D-lui Raphaël Bataille
Bulevardul Aristide-Briand, nr. 75
92120 Montrouge

Paris, 28 mai 2018

Domnule,

Am primit manuscrisul dumneavoastră *Timiditatea creștelor* și vă mulțumim pentru încrederea pe care o acordați editurii noastre.

Manuscrisul a fost examinat cu atenție de comisia noastră de lectură, dar, din păcate, nu corespunde tipului de lucrări pe care le căutăm în momentul de față.

Vă dorim să găsiți cât mai repede un editor pentru acest text.

Cu cordialitate,

Secretariatul literar

P.S.: Manuscrisul va fi păstrat la dispoziția dumneavoastră în sediul nostru timp de o lună. În cazul în care vreți să-l primiți înapoi prin poștă, vă rugăm să ne trimiteți un plic timbrat.

1

Prima calitate a unui scriitor

Prima calitate a unui scriitor este să aibă fese zdravene.

Dany LAFERRIÈRE

Martți, 11 septembrie 2018

1.

Umflate de vânt, pânzele pocneau sub cerul de un albastru strălucitor.

Velierul părăsise coastele Departamentului Var puțin după ora 13 și se deplasa acum cu o viteză de cinci noduri în direcția insulei Beaumont. Stând jos, aproape de cârmă, lângă căpitan, mă îmbătam cu promisiunile aerului din larg, cufundându-mă cu totul în contemplarea pudrei aurii care scânteia pe Mediterana.

Chiar în acea dimineață, îmi abandonasem garsoniera din regiunea pariziană pentru a prinde TGV-ul de ora 6 care mergea la Avignon. Din orașul papilor, luasem un autobuz până la Hyères, apoi un taxi până în micuțul port Saint-Julien-les-Roses, singurul ambarcader de unde